

На достигнатитѣ мѣста (северозападно и западно отъ с. Стагово) срѣдната колона ношува. Командирѣтъ на полка (началникѣтъ на колоната) раздѣли позицията на два участѣка.

Дѣсниятѣ участѣкъ се зае отъ 2-а дружина съ 11/16-а с. с. полска батарея и 2 картечници, а лѣвиятъ — отъ 1-а дружина съ 10/16-а полска батарея и 2 картечници. Главнитѣ сили на бригадата се спрѣха задъ срѣдната колона. Вечерѣта 11-а рота усили 1-а дружина, а 9-а и 12-а роти останаха задъ 2-а дружина. Отъ 8-а рота една полурота бѣ назначена за прикритие на артилерията, другата полурота — за свръзка съ лѣвата колона при с. Ника.

Лѣвата колона ношува на височината югозападно отъ с. Добрава.

Загуби на полка отъ 12 до 15 октомврий: войници убити 6, ранени 41.

И така, врагѣтъ използва удобствата, които му даваше мѣстността, и даде боеве при входа, въ срѣдата и при изхода на прохода, като се опита съ превъзходни сили да си възвърне изгубения проходъ, но суетни останаха всичкитѣ му надежди.

Нищо не бѣ въ състояние да спре напора на Сливенци, които се въодушевяваха отъ една мисълъ — по-скоро да стигнатъ севернитѣ граници на Санѣ-Стефанска България и тамъ да издигнатъ победното българско знаме. И Сливенци, тѣзи балкански чеда, следъ тридневни непрекъснати боеве стигнаха северната граница на Санѣ-Стефанска България и тамъ забиха и развѣха победното българско знаме. А бѣлоснѣжниятѣ Люботрънъ, зарадвавъ и засмѣнъ, благославяше тѣзи храбри синове на гордия Балканъ!

. . . Може нѣкому да се вижда, че е било много рисковано и несъобразно съ тактичнитѣ норми на влизането, преминаването и дебуширането презъ страшното Качаникско дефиле отъ срѣдната колона, преди излизане на страничнитѣ колони предъ северния изходъ на сѣщото дефиле, обаче, като се знаелъ отпадналиятъ духъ на сърбитѣ вследствие на досегашнитѣ тѣхни поражения и повишениятъ такъвъ на нашитѣ офицери, преследването имъ по петитѣ е било нѣщо нормално. Преследването на сърбитѣ по петитѣ се налагало още и отъ съображение колкото се може по-скоро да се земе височината, находяща се предъ северния изходъ на дефилето между рѣкитѣ Лепенацъ и Неродимка, отъ която височина, единъ пѣтъ укрепилъ се, противникѣтъ мжно е можелъ да се дебушира отъ дефилето; бързало се е тя да бжде заета, за да не му се дава време да я укрепи. Тукъ, въ самия градъ, се вливатъ казанитѣ две рѣки; по причина на тѣхното пълноводие преминаването е било възможно само по единствения мостъ, който сърбитѣ били пропуснали да разрушатъ.

Че преследването на сърбитѣ е ставало по тѣхнитѣ пети се вижда отъ това, че ношването на срѣдната колона е било на 12 срещу 13 октомврий на 300—500 крачки, на 13 срещу 14 октомврий сѣщо на толкова крачки — на едната окрайна на Качаникскитѣ гробища е била 2/11-а дружина съ 10/16-а батарея, командувана отъ храбрия поручикъ Захариевъ.